eZine

of Modern Texts in Translation

Nr 227 **22 februarie 2023**

Bloodaxe Poet

Clare Pollard

Poeme şi interviu, traduse în limba română de absolventul MTTLC

Ștefan Prioteasa

Coordonator: Lect. Dr. Daniela Brown
Redactor de număr: Silvia Petrescu

MTTLC—Masteratul pentru Traducerea Textului Literar Contemporan
Universitatea din Bucureşti

Translation Café

eZine of Modern Texts in Translation

Director Lidia Vianu

Universitatea din București · Institutul Cultural Român · British Council · USR · Contemporary Literature Press

MTTLC Masteratul pentru Traducerea Textului Literar Contemporan

mttlc.ro

ISSN 1842-9149

© **Mttlc** http://revista.mttlc.ro/

Director: **Lidia Vianu**

Redactor: **Silvia Petrescu**

Corectură: **Silvia Petrescu**

Postare şi publicitate: **Cristian Vîjea**

Pentru sugestii: lidia.vianu@g.unibuc.ro

Poeme și interviu
cu poeta

Clare Pollard

traduse în limba română de
absolventul MTTLC

Ștefan Prioteasa

Cuprins

Nomad	p. 4
Totul se Sfârșește în Gheață	p. 5
Oraș natal	p. 6
Teoria Conspirației	p. 7
Testul Denigrării	p. 8
Iar Pofta Va Eșua	p. 9
Știindu-ne Limitele	p. 10
Dimineață	p. 11
Oistros	p. 12
Dedicație unui Cer Cambodgian	p. 13
Dedicație Mangoului	p. 14
Dedicație unui Bonobo	p. 15
Dedicație unui Ponei Dartmoor	p. 16
Dedicație Absintului	p. 17
Dedicație unui Platan din Londra	p. 18
Visul-Cancer	p. 19
Înfloriri în Noiembrie	p. 20
Pentru Logodnicul Meu	p. 21
Pentru Ceilalți	p. 22
Cordelia la Benzinărie	p. 23
Pendle	p. 24
Trandafiri de Octombrie	p. 25
Primele Flori de Floarea-Soarelui	p. 26
Ghidul Păsărilor dn Marea Britanie și Europa	p. 27
Piața	p. 28
Poți Descrie Asta?	p. 29
Petrolul	p. 30
Cum Să Recunoști Sfinții după Atributele Lor	p. 31
Mușcate	p. 32
Vraja	p. 33
Cină pentru Doi	p. 34
Rețetă medicală	p. 35
Amtssprache	p. 36

Lamentarea Orășeanului p. 37
Versuri Scrise pe Norfolk Broads p. 38
Cei Doi Corbi p. 39
(o baladă)
Caravana p. 41
Iordania, Septembrie 2012 p. 42
Ultimul Poem al lui Rabia Balkhi, Scris în Sânge pe Pereții Săi de Baie După ce Venele I–au Fost Tăiate de Către Fratele Ei p. 43
Regat p. 44
Mesaj Trimis de la Pământ la Europa: 03.01 EST p. 45
Pantum Solipsist p. 46
Copilul Uman p. 47
Permanența Obiectului p. 48
Singapore p. 49
Contradicția p. 50
23 Adevăruri Uluitoare Pe Care Nu Le Știai Despre Prințesă p. 51
Los Indignados p. 52
Sapiens p. 53
Monte Alban p. 54

4

Nomad

Îngropați–mă–n deșert, unde nisipul șterge
un singur gest magnific;
unde nu sunt trivialități sau
încurcări, noduri sentimentale

sau peticuri udate cu lacrimi, lucruri umane.
Este imposibil să rănești dune,
sau să julești vânturi, sau să arzi soarele.
Aerul de deșert este gros cu miraj,

așa că Beduinii respiră visele
și se mișcă, se tot mișcă, nu lasă casa,
acea amorțeală grea, să îi prindă.
Și stelele? Stelele din deșert

îmi sunt complet indiferente –
atât de mult încât cred că
m–aș îndrăgosti de stele, acele hărți
cu ochi reci care mă îndrumă spre noutate.

N–ai nevoie de mine, am nevoie de tine
să–mi lași corpul neîngrijit,
pielea goală și fără sărut
sub aurul uscat și fără valoare.

5

Totul se Sfârșește în Gheață

În ziua când te–am cunoscut
era după mult timp însorit.
Eram lucioasă și nouă.
Tu m–ai topit într–o oră;
m–ai amuțit ca o floră –
totul un joc înveselit.

Cum o piersică mușcam,
dorul de tine revenea.
Știam că iubești altă vecină,
dar tot te–ai julit urcând tulpina
înconjurându–mă ca albina.
Cu pliciul te loveam.

Fără soare, nimic nu–mi creștea,
și doar ploaia mai aveam.
Mi–am văzut visele descompuse,
și crengi de benzină aprinse.
Tu, cu o monstroasă cruzime.
M–ai abandonat, putrezeam.

Sunt rece ca un sicriu.
Inima polei și gândul pustiu
ca cerurile de dimineață;
și mi–aș felia greața
în timp ce înghit gheața
și mă pierd târziu.

6

Oraș natal

Cum îți așezi locul așa îl ai, dar deși ea încercă
să–și așeze ceva sigur, să caute ceva după care să tânjească
din acest loc, ochii săi de fântână oprită
și zâmbetul de sticlă spartă, doar ea se așeză:
împinsă într–o cocoșare și gravată cu apatie.

Nopțile în oraș nu mai sunt ce–au fost odată.
Lumea s–a schimbat, așa că e liniște deseară –
fără sclipici, bolnavi sau limbi ca degetele vârâte în gâtul ei –
doar un bar plin de F–tai și orbi;
ochi îmbătați se închid datoriilor și scurgerii
de frica holbării înnebunite.

La școală se întrebau de ce era depresivă –
rana–i era acoperită,
la engleză luase nota râvnită.
Și ce dacă era singură, detestată, amorțită?
la mate era favorită!
Sânge curge din robinetul de apă rece, trezește–te.

Iar cu anii orașul i–a ascuns lacrimile
în luminițe amare pe fiecare stradă.
În cluburi sunt urmele genunchilor ei lângă toalete,
globuri de discotecă gătite cu lacrimile de anul trecut.
Iar rata sinuciderii a crescut iar,
lame încercând să se nască sub fiecare pavaj, zdrobind
betonul cu ciocurile lor de argint dornice.

O întreagă istorie a durerii stă deasupra ei,
o trambulină plină de ploaie gata să cadă.
Tot ce o oprește din a pleca e gândul că mâine
va ieși din acest loc, și din durere.

7

Teoria Conspirației

La ora unu în a barului oglinde,
Când se închide,
golind halbe cât să văd stele,
ascultându–l pe Len almintrele,
spunând că aterizarea pe lună e falsă –
așa–zisul corp, de om o minciună grasă,

de Hollywood, o bătaie de joc magică,
o scriptă ilogică
scrisă de un ratat, șprei gri, iluminare de top,
Neil Armstrong atârnând de fire nonstop –
Desfac o pungă de chipsuri
și obiectez (printre sughițuri).

„N–ar face-o!" Protestez.
„De ce nu?" îmi reproșează,
ridicându–se să mai ia un pahar.
„Gândește–te, ar economisi un miliard.
Speranța unui final hilar
e garantată dacă te prefaci."

Și apoi totul mi se pare clar – cum a lor plănuire,
acel pas pentru omenire,
era către viitorul noilor laburiști
Vedete pop, război virtual, relații publice,
și Jurassic Park în curând.
Această alunecare în adânc.

8

Testul Denigrării

Nu avea de ce să–și facă griji, căci nu erau
de speriat, dar aproape haioase, sunetele pleoscăite
care veneau din vaginul ei când el l–a deschis;
pătura modestiei, care nu acoperea văzul nimănui decât al ei,
ca și când ea s–ar îneca să–și vadă sexul expus.
Era comedie, felul în care trebuia să–și deschidă
coapsele suficient de mult să primească o echipă de rugby.

Și nu avea de ce să–și facă griji, căci nu era
dureros, dar aproape tandru, spatula introdusă
în gaura ei strâmtă ca un șoarece, un penis de elf,
o furculiță testând lin egrefinul e gătită.
Nu, nu avea de ce să–și facă griji.

Și dacă iubitul nu i–ar fi spus asta mai târziu,
supărată ca o pizdă și bocind ca o curvă violată,
ea l–a lovit și l–a lovit și a țipat: „Du–te dracului
și nu mă atinge, nu mă mai atinge vreodată,”
ea niciodată nu s–ar fi stresat cu asta.

9

Iar Pofta Va Eșua

Burta–i bolnavă, dar inima nu se satisface,
cu o mie de guri sângele nostru urlă nebun.
Nu poți să te lupți cu nevoia, egoul te trage.

Chiar și după ce faci rost de șampanie îți displace –
fiecare vis, odată împlinit, devine nul.
Burta–i bolnavă, dar inima nu se satisface.

Ceea ce vrem – obiecte, dragoste – e ineficace.
Deși sănătoși, adăpostiți, înțeleși – totu–i bun,
nu ne luptăm cu nevoia, egoul ne trage.

Deși când rar dragostea ne orbește, dibace,
ispita ne trezește la realitate cu un bum.
Burta–i bolnavă, dar inima nu se satisface.

Inima, un tiran ce nu va tolera un pic de pace,
Norocul nostru: fără război, foamete sau taifun,
și totuși nimeni nu rezistă, egoul ne trage.

Nu–i nimic pe care câteva zile nu–l pot desface,
și deși ești blând, și liberal, și la inimă bun,
nu te vei lupta cu nevoia, egoul te trage.
Burta–i bolnavă, dar inima nu se satisface.

10

Știindu-ne Limitele

Plini de tuse, plămânii mei ronțăiau aer fript,
sevă se scurgea pe gâtul meu căptușit,
iar tu, trezit de strângerea pieptului meu,
exploziile sale aspre, îngropate, apăsau un sărut

pe fruntea–mi umedă, a râs să audă
bulbucirile nazale, plămânii și nasul de jeleu.
Afară, cerul citadn plin de lumini
era lipsit de stele, dar trupul meu rănit începea

să–și amintească locul în balanță. Răceala mea
era comună. Mi–ai adus ceai, zicând:
căldura poate vindeca amorțind gâtul,
dar desigur, unele lucruri nu pot fi vindecate,

iar toracele meu încă huruia toată noaptea –
așa cum noi suntem insuficienți
unul altuia, nici nu putem opri aerul înțepat de îngheț,
dar ne putem ajuta, ceea ce e suficient.

11

Dimineață

Nu mă aștept
ca durerea să treacă –
în timp ce iubiții
cu vin limba–mi înecă,

el mă sărută din plin,
mă atinge afectuos
în planurile mele
și măduvă de os.

Odată erau motive –
m–aș trezi și aș pipăi,
aici, rana cruzimii,
aici, gaura urii,

sau trădarea săpată
în obraz cu gura lui.
Acum, slabă, mă deplâng
fără motiv, nimănui –
trupul nu se vindecă,
iar pielea atrage praf.
Inima mea inutilă
sângerează grav.

12

Oistros

Fiica mea, te–am hrănit cu vită –
cu paste, burgeri și plăcintă –
acum de moarte vei fi răpită,
cu tristețe ai fost servită.

De multe ori te–am hrănit cu rahat –
Medeea, transformată în farsă!
Gătitul părea o poamă arsă,
junk–food încălzit, papa înghețat.

Dar nu știam ce am făcut.
Ca niște zei, politicenii
mă amăgeau cu ironii –
m–au obișnuit să stau mut,

mintea ta a început să–și ia zbor.
mi–am scurtat programul de gătit,
ca o viţică te–am șovăit;
fiica mea moartă pe averea lor.

13

Dedicație unui Cer Cambodgian

Sunt pe stradă –
printre bețive, cărucioare,
cafenele de internet –
cu capul jos, întrebându–mă
cum de acești ochi albi
care–ți pulverizează albastrul fierbinte,
s–au uitat jos pe S21
și nu s–au închis.

Apoi îmi amintesc că stelele tale
sunt vechi ca dinozaurii.
Probabil că s–au închis
și noi doar n–am știut,
și eu mă îmbăt și râd
în maieul
pe care l–am stropit cu amok dt'ray
pe buza unui întuneric infinit.

14

Dedicație Mangoului

O fruct ca zona erogenă! Mango îmbujorat
agățat impetuos din acești copaci vietnamezi –
ești exotic ca terenul arabil sau cheongsamul,
ca școlărițele care râd lângă canale
unde cazi și împarți: craniile
fetelor violate pe aceste maluri ca animalele.

15

Dedicație unui Bonobo

O Bonobo cu degetele agile,
frate ghemuit în haina ta moale,
poți să ne înțelegi măcar?
Doar cuvinte și foc stau în calea noastră.
Poți să ne ierți această diminuare?
Nu suntem toți născuți lacomi să prindem?

Nu–ți mai bate fruntea bărbătească,
nu o mai trage – îî – mamei tale,
nu mai căca bălegar de–l vor lua și ambala,
gura ta, o nucă de cocos strigând *zeu zeu*
într–o limbă tribală:
O, te rog, frate, bâjbâi!

16

Dedicație unui Ponei Dartmoor

Vine timpul când voi toate, rarităților, veți păși
cu inorogi în câmpuri mai întunecate.

Aș promite că nu înseamnă că veți uita,
dar în curând ne vom uita și pe noi înșine.

17

Dedicație Absintului

Un cub de zahăr pâlpâie pe lingura găurită –
un dinte de lapte gâlgâit – se scurge–n fenicul verde,
plin de băutură pentru a glazura lumea și scuza
și tălmăci aceste iepi ce pândesc,
fapturile grele ale celulei și speriate.
Tu – zână verde – lași răsuflare puturoasă
sub perne în schimbul
câteva ore dintr–o viață,

o târâre a urechii.

Ridică–mă din compasiune și pasiune!
Ca înălbitorul curăță–mi bine pătarea
ca anestezic
pe durere.

18

Dedicație unui Platan din Londra

Fulgii de scoarță ți–au crescut și împietrit –
pereții dintr–o garsonieră pictată prea mult –
iar semințele atârnă pe ramurile tale:
coliere găsite pe o sapă arheologică.
Ești mare ca o biserică.

Cu secole în urmă te–au plantat,
știind că vei rezista murdăriei și fumului.
Eu, sunt în drum înapoi de la muncă.
E 6.30, iar gluga hanoracului meu
cade când mă holbez la înălțimea ta.

O Platanule!
Cred că–ți par un șuvoi umed în ceață,
un fir de praf pe care–l suporți.
Sunt un punct de lumină într–o roată de foc,
și tu ești axul.

19

Visul-Cancer

Noaptea acum, nimeni nu–i teafăr –
nicio scuză pentru cei tineri,
sau cinci felii de fruct,
orice vis aduce moarte nouă:
acel monstru venind
pentru un antebraț sau gât.
O capră omnivoră,
mestecă sânul amicei mele,
apoi zace gras plin de ouă,
îmi stă pe genunchi, potaie senilă.
Este pata de pe mare,
o curvă promiscuă.
Mă trezesc în noapte,
și mă așez pe closet,
strângându–mi vezica
(de parcă de–aia m–am trezit!)
și becul se scurge clătinând
celule întunecate pe ochi,
până și Dragostea pare cancer,
deși deghizat crud.
Dublează neputincios ce nu–i bun.
Se rupe,
îți frânge inima
când trebuie să fie tare.

20

Înfloriri în Noiembrie

Pentru că m–aș fi scufundat sub asta –
un cer verde fără sângele umed al peretelui,
și balta ce curăță în apă maro întunecată.
Încheietura mea scrântită bandajată. Rezultatele unui test.
S–ar putea să fi încercat acel poem odată –

O Doamne, ce sunt eu
Ca aceste guri târzii să plângă deschise

– și scufundat,
și nu am gustat supa lăsată mie la prânz,
cu linte ca mărgele,
cu vinete aurite de condimente,

nici nu mi–am ridicat ochii din castron să–mi simt inima ridicându–se
în ciuda sa, datorită acestui dar înfiorător
al înfloririi, acum din toate timpurile,
și inelul meu pe marginea chiuvetei,
și gândul că tu vii cu mașina spre mine,
să mă duci în excursie pe râuri de lumină
în parcarea spitalului, și durere, și o îndurăm împreună,

să conducem în viitorul nostru împreună.

21

Pentru Logodnicul Meu

Inițial, logodită, neobișnuită cu bijuteriile,
Rotesc inelul ca un dinte liber –
culcată în pat, conștientă de atingerea sa, ca atingerea
unui deget pe coapsă. Ochii se deschid spre jaluzelele argintii,
îmi imaginez ce e afară: cum lacurile se smălțează
și se umflă, cerul se înseninează și apoi bate cu furtuni, râurile–și
inundă malurile, cum vor exploda trandafirii,
apoi se fac praf, iar turnurile răsar
ca degetele, numărând.
Prin toate acestea ne vom trezi împreună –
cu fețe mototolite, cu ochii perlați de somn, ursuzi
sau însetați de ceai sau suc, sau vei pipăi
acești sâni până când scot sâmburi,
agită–mă unde viscolesc și albesc,
fă o mărgea din mine;
fă–mă să–i zic pernei dezordine acră.
Mă vei strivi când plâng ca ploaia,
fredonat și confort. Și pentru tine voi face același lucru.
În timpul războaielor mondiale, dragule, aceste lucruri rămân sigure –
aceste degete care–ți culeg lâna de pe piept,
această încurcătură de picioare, acest cuib,
această trezire la lumină și noi înșine.

22

Pentru Ceilalți

Neștiind cum a fost bifurcată lumea –
căile pe care egourile ni le pășeau –
Mă gândesc, cum ai citi acest lucru,
ca mine, nesigur de ce am pierdut
cu toate alegerile de noi făcute:
capul meu e în poala ta acum, uite –

greutatea sa. Părul meu un necaz
blond ce te intrigă, în timp ce apăs
gura ta în gura mea iar.
Dacă–n viață durerea e dar
atunci ascultă atent. Unde am plec eu
îți șoptesc: *iubitul meu*.

23

Cordelia la Benzinărie

Și ai nevoie la toaletă, așa că iată–mă – zăpăcită de reviste cu vedete,
săculețele de chipsuri. Spume călduțe de cafea
umplu o ceașcă ca spuma izolatoare.

Tatăl meu obișnuia (*obișnuia*) să–mi cumpere reviste pentru a mă înveseli,
dar citirea în mașină mă facea să vomit,
iar titlurile ziarelor îmi bat degetele,
și sunt greșite.

Escaladatorii planează încet
precum cărucioarele de spital.

"Ești teafără?", mă întrebi cum revii. Ochii mei ard.
Fără somn și apoi această lipsă monstruoasă de lacrimi

și este o intrebare așa de proastă, dar nu pot să–mi ridic
inima mea
în gura mea, nu pot

s-o ridic

24

Pendle

Când trebuie să urci un deal, spatele unei femei zgâriat tandru
cu martaloage, iar băltoacele înghețate sunt unghii stricate,
atunci cineva e de vină.

Când trebuie să fugi de–a lungul milelor prin floarea cucului, ploaia cuțitelor
și ruginarul să ceară pomană, când vecinii îți datorează ovăz,
atunci cineva e de vină.

Când copii tăi se înghesuie ca laptele și se transformă unul câte unul în păpuși de clei,
iar soțul tău e slăbit de putere și tu ești o bună creștină,
atunci cineva e de vină.

Când visezi o femeie care fute capre sau bărbați cu coarne;
sau trezești vrăjitoarea, înotând–o, de var opărită și de vicii strânsă.
atunci cineva e de vină.

Când îți imaginezi fața ei înjugată în frâu și vrei să despici
sub inima ei și să sugi acolo, să o cântărești împotriva unei biblii,
atunci cineva e de vină.

Când merlinul fură bobocii și pământurile îți sunt distruse
ca o gură plină de dinți înnegriți și cioara ta e înfuriată,
atunci cineva e de vină.

25

Trandafiri de Octombrie

Trandafirii în octombrie
ard roșii ca o ciumă –
iritați de febra lumii,
pe case blesteamă.

Dar apoi te–ai născut în
a anotimpului blândețe.
Inima–mi răsări cu tine,
mic martor în ale mele brațe.

Cu unghiile tale mici
ca picături de bale,
și gura ta fragilă
precum căzutele petale.

În țări îndepărtate sunt
bebeluși săraci ce plâng,
cu ochi lăptoși pe care
muște negre îi strâng,

și cad coroanele pomilor,
păsări urmând cavalerește.
Anotimpul e mohorât, dar
viața nouă înflorește.

Trandafirii lui octombrie
ard în întuneric, ard cu spor.
Frumoși în ciuda, ba nu,
datorită tardivității lor.

26

Primele Flori de Floarea–Soarelui

Flăcăi fumând în spatele atelierului
se sprijină de perete în timp ce îi privesc,
Cu picioare subțiri, de–nălțimea copacului
frunzele se mișcă–n briză. Fețele lor lucesc.
Amintiri revin – cel ce m–a învățat desfrâul –
gura mea aridă, soarele din urmă, el s–a aplecat,
părul lui ca o aureolă luminată –
limba încolțită – membrele – sămânța dinților.

Vedeți felul cum sunt așezate floretele?
Acesta este raportul de aur. Se prind
reciproc în unghiul de aur, întâlniți
când tinerețea, focul, durerea se potriveau.
Perfecțiunea mi–e pierdută, totuși băieții
rămân frumoși, și râd în timp ce ard.

27

Ghidul Păsărilor din Marea Britanie și Europa

Wrenul este viclean. Sufletul stejarului, pasărea Druid.
El tâlcuiește: fură–mi ouăle și vor fi fulgere.

Cioara este cunoscută sub numele de Badb Catha, regina fantomă
care are grijă de războinici, glandă și ficat. Este Teroarea.

Lebăda sâsâie, sâsâie. Chiar și gâtul ei este un S răsucit.
E rezidentă, comună, deprimată. Era odată prințesă.

Privighetoarea are un iris strălucitor, este mică și maro
să se ascundă de Tereus, șoimul, care taie limbile.

Iar stârcul cu capul alb, cu gluga argintie, de pe canal
este un vrăjitor care scutură în sticlă – există un pește pe care nu–l poate prinde

dar ea este altceva. Din cauza asta, o iubește.

28

Piața

E ceva mai trist ca Londra iarna?
Cerul își verifică luciul grețos în turnuri de sticlă.
La Brick Lane un om pe cearceaf vinde scaune de bicicletă furate,
o copie bine pipăită din *Heat*, un cap de păpușă,

și mereu e un tip cu trei cești.
El spune: ochii pe ceașca cu bani,
dar desigur, banii nu sunt în ceașcă.
Niciodată nu au fost bani,
sau banii mereu erau în mâna lui.

29

Poți Descrie Asta?

Dă asta jos. Viitorul tău e o strâmtoare de ruine șubrede –
tigrii prădează prin ierbi înalte în Piața Tiananmen,
Turnul Efel e colorat ca cicatricea, coagulat de cuiburi,
iar cerbi pătați șovăiesc pe Fifth Avenue.
Fiecare baraj a căzut în nămol și vărsat – delfinii foșnesc printre candelabre –
iar terene agricole, dezlegate de umărul omului, sunt sălbatice
cu ciulin plinat, muștar, lupin, viol înflorit.
Guano acoperă Capela Sixtină. Bibliotecile ard.

Acum vezi frumusețe în asta, știu. Aproape ți–o dorești.
Dar frumusețea nu mai e: lupii adulmecă *Sărutul* lui Rodin,
îl rod și pleacă. Dragostea a fost boala ta,
și a murit, precum păduchii, împreună cu tine.
Asta nu e dreptate. Nisipurile singuratice și nivelate nu batjocoresc.
E doar indiferența nesfârșită pe care nu ai putut s–o vezi
când ai venit aici să vezi, înregistrând îngeri.

30

Petrolul

este hoție la început, tăcut și minunat, o formă moale, schimbătoare în adânc; o eșarfă de mătase scumpă, desprinsă dintr–un gât, păr îngrijit,
cerneală scrijilind un autograf, semnând o logondnă. În acvamarină
șuvoiul de pluș are o strălucire de caviar, culoarea unei nopți sufocante când
ne îmbrățișăm pe punțile de lângă Cannes sau Mustique, auzim lichiditățile
înfășurând cocile iahturilor noastre. Dar apoi, brusc nu mai este – se lasă
dimineața și e observat și camerele sunt focalizate, iar acum scurgerea
se zvârcolește ca niște pești care suferă; ca moartea în intestinele pescărușilor sau datoriile grave. Este vărsarea cenușii din cel de–al doilea turn; o bombă Helmand ce vomită; revărsarea fumului prin Subteran. Și noi spunem *îngrijorare ... inimi frânte ... foarte conștienți* ... și, pe lângă asta, avem
leacul – avem solvenți, explozivi, beton, un ferăstrău. Dar știm, nu–i așa? Știm că nu este adevărat – știm că nu putem să–l punem
înapoi. Ce muritor ar putea prinde un astfel de zeu – omnipotent, negru musculos? Și vezi, vezi: cum șmecheria se răspândește repede precum negarea sau defrișarea sau SIDA sau Al–Qaeda; ca sângele din încheietura expertului în arme; precum cursa greșită a sângelui peste fața lui Neda în acel clip de pe YouTube.

31

Cum Să Recunoști Sfinții după Atributele Lor

Frideswide (Stareță) este vâslită pe Tamisa de un înger.

Brigid (Fecioară) are o ceapă în mână.

Bridget din Kildare își picură ceară pe braț.

Gertruda este cunoscută de un crin sau șoarece.

Froilanus (Episcop) lasă un lup să–i care sacii.

Petru din Verona are un topor în cap.

Polycarp (Martir) refuză să adore un idol și/sau este prăjit într–un cuptor.

Juthwara ține o brânză moale, rotundă.

Lucy (Fecioară, Martiră) își ține ochii într–un vas.

Dominic este prezentat cu un rozariu. Diavolul sau o maimuță îi stinge lumânarea.

32

Mușcate

Cel mai mult mă tem de diminuare.
Aseară m–am lăcomit pentru ce ar mai fi:
Vreau să merg la Rio, am bolborosit.
Vreau să păstrez găinile! Încearcă mescalina!

Dar diminețile tandre implică lucruri mici:
o țestoasă ușoară adăpostind apartamentul, o gură de suc, un DVD.
Am un teanc gros de ziare de weekend
și soțul meu fluieră Spanish Flea.

Pe pervaz, mușcatele pulsează,
apusuri de soare pe tulpini, grenadine și corali.
Nu am reușit să le ud. Petale căzute
spun: *trebuie să–ți placă acest lucru*.

33

Vraja

Murind
e un cuvânt magic,
cea mai puternică vrajă.

Un om o rostește
și sufrageria ta
devine Iad.

Un om o rostește
și grădina din spate
devine Eden.

Merele sunt inimi roșii.
Tânjești
să mănânci unul.

34

Cină pentru Doi

Camera de supraveghere se holbează la mine
în orbitorul labirint al supermarketului
aleg creveți asiatici, mirodenii indiene,
și afine de culoarea închisă a cerului,
miel din Noua Zeelandă și mazăre din Guatemala.
O fată suspină: „Nu – airmiles –" la mazărea de zăpadă,
Și eu simt acea vină anostă prin amorțeală,
dar cuvintele lumilor pe lângă tine sunt nimica toată.

Îmi iau prada acasă, prepar un festin
să arăt că îmi pasă, să mă lupt cu stresul zilei.
Ca parfum pe picioarele tale, torn în pahar vin –
Estul, Vestul, răsfățurile cerului și mării;
Pământul se contractă. Camera noastră e peste tot.
În dragoste cu un sărut îndurăm orice cot la cot.

35

Rețetă medicală

Recomand Panseluțe să vă calmeze
lacrima ce cade,
creierul agitat,
strigătul din piept ce așteaptă
ca în ambuscadă.
Dacă Furiile v–au prins mirosul
aveți nevoie de milă –
legătura de milă pe care Athena o cântărește
cu balanța ei, cu ochii ei cenușii.
Chiar și Elena a agitat Panseluțe în vinul ei
cu un deget murdar,
când a văzut dauna făcută:
cum s–a ivit iadul în brațele ei.
Fața–i palidă și–a recăpătat farmecul.
Uite cum vin, curate,
un ambalaj cu ouă de lebădă;
lună nouă.
Ar trebui să le iei.
Ia–le.

36

Amtssprache

Deci ce ai plăti să–ți ai familia teafără
în acea casă cu grădină și apă curată –
și intri, îi îmbrățișezi și îi săruți pe față?
Viața ta? Prea ușor, și nimeni nu o cere.

Ce zici de viața unui copil afgan,
un oraș, păsările din cer?
Ai închide ochii? Ai opri știrile?
Au conduce trenurile spre lagărele morții?

Sigur că ai face–o. O faci.
Tu faci aceste lucruri.

37

Lamentarea Orășeanului

Parcul pe care trebuie să–l evit după întuneric nu e suficient,
vasul de busuioc în ambalajul său nu e suficient,
brânza ecologică nu e suficientă,
porumbelul șchip nu e suficient,
floarea soarelui din Sainsburys nu e suficientă.

38

Versuri Scrise pe Norfolk Boards

Am plutit prin curenți calzi. Carena noastră hârâia
trecând de mori – vâslele inutile ca osul de pește –
rațele violau și gâsca egipteană ignora,
și grămezi de sticle de plastic se blocau între stufi.
Pescărușul dintr–o privire în zig–zag zbură –
cerul în spate, soarele pe burtă, plin de curcubeu – deloc înverzită.
Iluminarea de pe margine încrustată
cu lapis lazuli. Mașinărie mică!

Și în acea jumătate de secundă deja
îmi era dor de acea pasăre – inima durea!
Gura mea nu avea viteza de a scoate cuvântul
„Pescăruș", înainte de a chiți ca balamaua
unei uși ce se închide; a străpuns pieptul apei.
Navigăm mai departe, printr–o lume prea lentă, prea repede.

39

Cei Doi Corbi
(o baladă)

În timp ce mergeam pe stradă singură,
Am auzit doi corbi plănuind,
o pasăre către cealaltă a spus:
Cu ce să cinăm din morți?

Acolo pe o pistă murdară
foarte jos–jos, foarte jos
o femeie s–a întins pe spate,
în noroi.
gâtul ei tăiat și corpul ei violat,
pentru saci de cărți, o zărire de față.
O jos, derry derry, dacă ea e rea, ei sunt buni.

Pasărea a spus: Nimănui nu–i pasă că stă
În praful de lângă câini în frotiuri de muște,
armata–i condusă de frică și de petrol,
soțul și–a avut onoarea pocită,

fiul ei stătea într–un capișon negru
foarte jos–jos, foarte jos
un măgar, călărit, ordonat să se spargă,
în sânge.
și alte femei se tem să vorbească,
ceea ce înseamnă că va pierde, dacă nu pentru ciocuri.
O jos, derry derry, dacă ei sunt răi, ea e bună.

Așa de jos că avioanele au gonit,
să mestece ochii maro dezveliți,
au ciugulit bucăți din părul ei întunecat
pentru a–și alinia cuiburile când s–au golit.

Și mulți comentatori au strigat,

40

foarte jos–jos, foarte jos
dar mașinile blindate au trecut pe lângă oase.
și am stat
Am văzut cum corbii se hrănesc cu război,
și știam că voi privi pentru totdeauna.
O jos, derry derry, dacă ea e rea, noi suntem buni.

41

Caravana

Eram vii în acea seară, pe gropișurile din nordul lui Yorkshire,
într–o vale de dealuri înțepenite și în gorse mistuitoare.
Fazanii s–au strecurat, bogat desenate penele lor,
niște covoare marocane, după caravana romilor –
lumânări, un pat cu perne de trandafir, sticlă gravată –
pe care o luasem ca să ne prefacem țigani
în timp ce șunca și tocana de fasole fierbeai,
cu mustață și mâneci sumetecate, focul făceai.
S–a aprins și a început să ardă, iar tu ai râs
în cizme murdare, acolo în sălbăticie –
sau aproape cât putem fi de sălbăticie –
julind o încheietură cu mâini murdare, vin vărsat
în pahare, cerul nocturn întunecat,
luna, un mar cazan iluminat,
vântul răcoros zburându–ne ipoteca,
e–mailuri, facturi, TVul, mașina de spălat stricată.
Fumul și stelele însemnau că gându–mi slăbea,
și decola ca bufnițe ce deasupra zburau,
și știam că mâinile tale vor fi în părul meu,
speram să nu îți pară o capcană inelul –
dacă ai fi călător, nu te–aș convinge să te așezi
la casa ta, dar te–aș lăsa să–ți urmezi propria vreme,
și dacă ai fi un șoim, nu te–aș lăsa acoperit,
dar te–aș privi, cu gura uscată, cum zbori deasupra fericit,
și dacă ai fi un iepure, n–aș vrea să te îmblânzesc,
ci zburdând prin ferigă aș vrea să te privesc,
deși e carne întunecată pe coastele tale,
și șoimul se află în cer.

42

Iordania, Septembrie 2012

Apa sărată a Mării Moarte mă scuipă afară.
Zorii uscați aduc mozaicuri de crocodil,
grăsime de miel și smochini plini de viespi și urme de car
și fum și un stricat peisaj citadin;
Calul de foc al lui Ilie și sicrie de soare arse.
Siria și Palestina și Irak
fac granițe cu refugiați ale căror case
sunt oase zgâlțâite. Malul e ocupat.

Apoi, în carnea mea sperma și oul se ciocnesc.
Tremur în uscata peșteră din salteaua noastră
o bombă, un trandafir, un val în viață pocnesc
soarele se varsă–n pleoapele–mi, roșu ca Petra.
Da, de noi mai are nevoie acum locul acest.
Vulpile dărâmă dunele țipând cu dezgust.

43

Ultimul Poem al lui Rabia Balkhi, Scris în Sânge pe Pereții Săi de Baie După ce Venele I–au Fost Tăiate de Către Fratele Ei

În dragoste m–am tot încurcat
încât nimic nu mai merge bine.

Ca un cal neîntrerupt
mi–am strâns coarda în jurul gâtului.

Dragostea adevărată n–are măsură,
pentru cei ce se îneacă

și nu se oprește.
Trebuie să accepți inacceptabilul,

să vezi frumusețea în groază:
mănâncă otravă, gustă zahăr.

44

Regat

griciorei
pentru Heshu Yones

flori de ochi
pentru Banaz Mahmod

spilcuțe
pentru Tuley Goren

busuioci
pentru Samaira Nazir

violete
pentru Asiyah Khan

sânziene
pentru Shafilea Ahmed

zambile
pentru Uzma Rahan

45

Mesaj Trimis de la Pământ la Europa: 03.01 EST

Lună mică, au presupus că pulsezi cu viață.
Ai putea fi celălaltul pe care–l descoperim, sau care va înțelege.
Am fost așa de singuri.
Pământul râvnește asta, pe tine.
Ți–am privit oxigenul slab, stânca de silicat,
apa topită, pistruii, finele vene roșii.
Cum vrem zvâcnirea celulei; voință vărsată prin nămol
sub a ta crustă lucioasă – apetit, prima sete.
Sub ea sunt mări. Oare sunt spumoase?
Nu știm, dar vrem să știm, să atingem și să cartografiem și să–ți știm
petele:
culoarea vulvei, înăuntrul obrazului, lumina dintr–o pleoapă.
Îți cartografiem *flexul*, *haosul*...
Suntem singuri? Ne […] înțelegi?
Ești […]? Măcar ne *asculți* dracului?
Te rog. Trebuie să știm că nu suntem acel lucru pe care nu l–am îndura să fim: cei mai prețioși; doar miracol.

46

Pantum Solipsist

și universul există
doar pentru mine, sau așa am crezut,
amețit pe marginea pământului
cercetând infinitul pătat

doar pentru mine, sau așa am crezut,
în baie, pleoapele închise,
cercetând infinitul pătat
unde nu–i nimic decât eul

în baie, pleoapele închise,
peretele, un platou de filmare șubred.
Unde nu–i nimic decât eul,
ticăitul său de efecte sonore,

peretele, un platou de filmare șubred
pe vârful uitării,
ticăitul său de efecte sonore
ascunzând întuneric ce urlă.

Pe acest vârf al uitării
pot să îți spun ceva?
Când urli în întuneric,
dacă ești acolo, sunt aici.

Pot să îți spun ceva?
Amețit pe marginea pământului,
dacă ești acolo, sunt aici
și universul există.

47

Copilul Uman

La grădiniță el „trăiește textura"
spaghetelor reci; o cutie plină de nisip.

Laptele lui conține fructo–oligozaharide.
El se înconjoară cu camioane mici.

Pentru el, vulpea poartă papion.
Porcii merg la școală și își spală mâinile.

48

Permanența Obiectului

Se joacă cu perdelele noastre bej, iar soarele
face paie toarse de ele,

se înfășoară: fața înfundată în țesătură,
Spun: *o nu, oare unde plecă*?

Șocul genial – doi dinți și un strigăt –
și sunt vârâtă iar în întuneric stătut.

Unde a dispărut? Se uită, chicotind.
L–am pierdut, l–am pierdut. Se hlizește, râzând.

*Unde este băiatul me*u? Aici.
Unde este copilul meu? Aici.

O nu, trebuie să–l găsesc. El e aici!

49

Singapore

Bunicul meu era ofițer în armata britanică
cu postul în colonia din Singapore.

O casă mare, ananas în grădină
și slujitori. Mama mea, încă mică, avea servitoare

care, o dată, i–a arătat un ou de o sută de ani,
a spus că a fost îngropat tot timpul în noroi –

era sulfuros, întunecat și de neînțeles
dacă n–ai fi fost crescut să o gândești bine.

50

Contradicția

Absența se contrazice:
lipsa invocă ce ne lipsește.
Nu ești aici, nu–s eu însumi,
dar tot îți vorbesc în felul acesta.
Ești în mulțime, știri, clipire –
Te fac în cer când nu ești în cer.
Îți urmez pașii, îți trasez firea,
Îți spun numele, te văd în aer.

Ești tot ce știu și necunoscut.
Nu te pot ține, dar totuși o fac:
te rog, lasă–mă să te păstrez
și oriunde ai fi, ține–mă în cap.

Cum poți fi atât de aproape și de departe?
Tu nu ești aici. Dar totuși iată–te.

23 Adevăruri Uluitoare Pe Care Nu Le Știai Despre Prințesă

– Ploaia o rănește ca cerceii.
– Cineva mereu stă la coadă pentru cafeaua ei.
– Ea bea apă doar la temperatura camerei.
– Corpul ei e o turelă și trebuie să–și imagineze că nu are uși.
– Muschii feței ei sunt într–un somn profund fără vis.
– Când crezi cu adevărat în tine însuți, magia se întâmplă.
– Micul dejun e cu piticii sau cu Adderall.
– Își urăște urma de buză de Cenușăreasă.
– În pantofi de sticlă degetele ei arată ca niște șoareci albi scârboși.
– Îi plac jeturile private ale propriilor brațe.
– Ochii ei sunt piscine ale infinitului în Dubai.
– Fundul ei e un dovleac la care trebuie să facem aluzie cu o „caleașcă de aur".
– Cand își lasă părul jos, ea este fața părului.
– Lumânările parfumate fac ca banii arși să miroasă a „Sărutul Dragostei".
– Lumânarea ei spune *fii oaspetele meu*.
–*Nu mânca nimic din ce îți place* adaugă farfuria.
– Când ospătarul îi dă pâinea, ea toarnă apă pe ea.
– Mere cât să–ți unple gura sunt multe.
– Motto–ul ei este că „un vis e o dorință pe care o face inima ta".
–*Rattus rattus* este șoferul ei.
– La miezul nopții ea înjură salteaua.
– Presa raportează că rănile ei sunt Safire Ceylon.
– Mazărea, după părerea lor, este lumea.

52

Los Indignados

Mâinile tale sunt inutile.
Nu avem nevoie de ele
să frământți pâinea, să bagi ață în ac,
să cultivi semințe, să introduci date.

Brațele tale sunt inutile.
Nu avem nevoie de mușchi
să ridice sau să tragă sau să construiască.
Avem limite.

Picioarele tale sunt inutile.
Nu avem nevoie de tine
să mergi la luptă;
să suni la sonerii.

Vocea ta e inutilă.
E prea scumpă –
educată și cu drepturi,
nu se va repetă ca papagalul.

Mintea ta e inutilă.
Avem motoare de căutare.
Postează imagini pe gratis,
bucură–te de oportunitate.

Asta e austeritatea.
Avem camere pentru a vedea –
ochii sunt inutili; mai rău.
Ești surplusul.

53

Sapiens

În peșteri, flăcările degetelor noastre au zgâriat piatra
apoi sclavie, supraveghere, castă și război
construind pedestale mândre și mormintele faraonilor,
marmură tocată în leșin și sânge aurit
Acum, pe o scenă, ce e născut e distrus
sau ciuruit de atacul unui platon –
Leul din Al–lat, chipul lui Buddha – –
când oceanul se înalță să ne ia orașele înapoi.

Chiar și aceste cuvinte nu sunt semne fixe
dar vărsate într–un abis digital
o dată scanate pentru agenții de publicitate *(Sunt semnele tale pe marmură grele de schimbat?)* și teroriști.
Viitoru–i plin de capete fără corp devenite virale:
vine în oboseli întunecate, brute sau amorte.

54

Monte Alban

Să fumăm trabucuri, să cântăm în cantine,
să cumpărăm măști de jaguar și mezcal și curve.

Cadavrul de pe autostradă e un mesager.

În zocalo, se îngrămădesc pentru Grito,
strigă Viva Mexico! și mănâncă burrito.

Ei spun că sfârșitul e aproape. Se simte cum ar vrea.

Deasupra Oaxacăi, dansul torturii se sculptează
unde s–a vărsat sânge–n canale. Jertfă cerută.

Nu va îmbunătăți nimic. Dar gestul contează.

Clare Pollard

Interviu de Ștefan Prioteasa

Ștefan Prioteasa: First and foremost, I wish to thank you for taking the time to answer my questions, Clare. From what I have garnered on your own website, you are not only a poet and playwright, but also an editor, journalist and teacher. Having in mind all of this, why have you pursued a writing career?

Clare Pollard: I've always written, since I can remember. I have 'novels' from when I was five or six. Since I realised it was possible, I wanted a career related to books – the idea of being a writer, working with writers, meeting famous writers… It's all still exciting to me!

Ștefan Prioteasa: Why did you choose poetry? What attracted you to the art of the written verse?

Clare Pollard: I've always written in every genre, but I think poetry plays to my strengths. I'm at my best at the level of the word. I love finding the perfect word. I've tried writing longer things like novels and plays and I find the plotting and pacing and characterisation much more difficult. But my sentences are superlative! I like the way a poem is this small thing that can be perfect, rather than an enormous flawed thing that's hard to

Ștefan Prioteasa: În primul rând, doresc să îți mulțumesc că ai acordat din timpul tău pentru a–mi răspunde la întrebări, Clare. Din câte am înțeles de pe siteul tău, nu ești doar poetă și dramaturgă, ci și editor, jurnalistă și profesoară. Având în vedere aceste lucruri, de ce ai urmat o carieră ca scriitoare?

Clare Pollard: Mereu am scris, de când mă știu. Am „romane" de când aveam cinci sau șase ani. De când mi–am dat seama că se putea, am vrut o carieră în domeniul cărților – ideea de a fi scriitor, de a lucra cu scriitorii, de a te întâlni cu scriitori faimoși... Totul încă mi se pare nemaipomenit!

Ștefan Prioteasa: De ce ai ales poezia? Ce te–a astras către arta versului scris?

Clare Pollard: Mereu am scris în fiecare gen literar, dar cred că poezia mi se potrivește. Sunt la capacitate maximă la nivelul cuvântului. Îmi place să găsesc cuvântul perfect. Am încercat să scriu opere lungi precum romanele și piesele de teatru, dar mi se pare că născocitul intrigii și ritmul unei povești și caracterizările sunt mult mai dificile. Dar propozițiile sunt superlative! Îmi place felul cum poezia este acest mic lucru care poate fi

hold in your head at once.

perfect, în loc să fie un lucru enorm și plin de greșeli care îți e greu să–l ai în cap deodată.

Ștefan Prioteasa: Where do you draw your inspiration from?

Ștefan Prioteasa: De unde îți vine inspirația?

Clare Pollard: Reality I suppose. This moment. I write a lot about my life. A lot about the world. I'm a news addict. I think now is so interesting, and no one has ever written about it before.

Clare Pollard: Din realitate, cred. Momentul de față. Scriu mult despre viața mea. Mult despre lume. Sunt dependentă de știri. Cred că prezentul e așa de interesant, și nimeni nu a mai scris despre așa ceva.

Ștefan Prioteasa: When you are about to write, do you think up a poem's structure beforehand or do you decide to go with the flow, so to say?

Ștefan Prioteasa: Când te apuci de scris, te gândești la structura unei poezii dinainte sau te decizi în timp ce scrii?

Clare Pollard: It varies. Often I start with a subject, and it takes a while to realise what the form should be. Finding the right form for the content is usually the moment when a poem starts to work for me; to take flight.

Clare Pollard: Depinde. De multe ori încep cu o temă și îmi ia ceva până îmi dau seama cum ar trebui să fie forma. Pentru mine atunci când găsesc forma potrivită pentru conținut, începe poezia cu adevărat, își ia zborul.

Ștefan Prioteasa: Do you find it hard to tackle a multitude of topics when it comes to writing a new poetry book? How does the process go by?

Ștefan Prioteasa: Îți este greu să abordezi o mulțime de subiecte când scrii o carte de poezii? Cum are loc procesul?

Clare Pollard: Each of my books has its own atmosphere I suppose – not quite a theme, but a set of themes, or an aesthetic. I usually have a few fallow

Clare Pollard: Presupun că fiecare carte scrisă de mine își are propria atmosferă – nu chiar tematică, dar mai degrabă un set de tematici, sau o

years between books. And then a vision of the next collection comes to me and I start writing again.

Ștefan Prioteasa: How have the past years affected your writing? Additionally, how do you look back on your first published work?

Clare Pollard: I hope I just keep pushing forward, challenging myself and trying new things. I wrote my first book as a teenager and I'm still proud of it, but obviously it would be embarrassing if I hadn't moved on! My poetry has got more political over time I think, perhaps more difficult, or certainly more complex and nuanced in its philosophy.

Ștefan Prioteasa: What advices would you give to aspiring poets from all around the world? Is there an easy way for an unknown writer to find their target audience nowadays?

Clare Pollard: Social media suits poetry. A poem is the perfect size for a blog, a tweet, an Instagram photo, a youtube video. So I think this is a good time for poems – people are interested in poetry again, it's cool, it's circulating, it's finding bigger audiences, more people are reading poems every day on their feeds.

estetică. De obicei las o perioadă de câțiva ani între cărțile mele. Apoi o viziune a viitoarei colecții îmi vine și iar mă apuc de scris.

Ștefan Prioteasa: Cum ți–au afectat scrisul ultimii ani? Cum îți vezi acum prima carte publicată?

Clare Pollard: Sper doar că voi înainta, mă voi provoca și voi încerca lucruri noi. Mi–am scris prima carte când eram adolescentă și încă sunt mândră de ea, dar desigur ar fi rușinos dacă nu aș fi avansat! Cred că odată cu trecerea timpului, poezia mea a devenit mai politică, poate mai dificilă, sau desigur mai complexă și nuanțată în filosofia sa.

Ștefan Prioteasa: Ce sfaturi ai oferi poeților aspiranți din toată lumea? Este vreo cale simplă pentru un scriitor necunoscut să își găsească publicul țintă în zilele noastre?

Clare Pollard: Rețelele sociale se potrivesc poeziei. O poezie are dimensiunile perfecte pentru un blog, un tweet, o poză pe Instagram, un videoclip pe Youtube. Și cred că acum este o vreme bună pentru poezii – oamenii sunt iar interesați de poezii, e cool, circulă, și găsesc audiențe tot mai mari, tot mai mulți oameni citesc poezii

Unfortunately, the social media model means it's very hard to get paid for content. If anything, paid opportunities are getting rarer. So I don't know what to advise really – it's easier to find an audience, but not a paying audience. It's a great time for poems but not necessarily for poets.

zilnic în feedurile lor. Din păcate, modelul rețelelor sociale înseamnă că este foarte greu să fii plătit pentru conținut. Din contră, oportunitățile de a fi plătit devin tot mai rare. Așa că nu știu sigur ce să sfătuiesc – e mai ușor să găsești un public, dar nu unul care te va plăti. Sunt vremuri foarte bune pentru poezii, dar nu neapărat pentru poeți.

Ștefan Prioteasa: How are the demands of today's literature consumers? I have noticed that there is a decline in both rhyme and rhythm in favour of a more free–verse poem, while most of your own works contain both of the aforementioned elements. How have you adapted to the current standards?

Ștefan Prioteasa: Cum sunt exigențele avizilor de literatură? Am observat că avem un declin în rimă și ritm în favoarea poeziilor cu vers liber, în timp ce majoritatea operelor tale conțin ambele elemente sus menționate. Cum te–ai adaptat cerințelor actuale?

Clare Pollard: I've been writing poems for over twenty years, and rhyme and rhythm go in and out of fashion. Actually, you could argue it's quite fashionable now in the UK with lots of performance poets like Hollie McNish and Kate Tempest using rhyme and rhythm. I like poetry that's musical, that's meant to be performed aloud. I like having every poetic technique at my disposal, and then deciding what the particular poem needs, rather than being led by fashion.

Clare Pollard: Scriu poezii de douăzeci de ani, iar rima și ritmul când sunt la modă, când nu sunt. De fapt, se poate spune că se află la modă acum în Regatul Unit, cu mulți poeți de performanță precum Hollie McNish și Kate Tempest folosind rimă și ritm. Îmi place poezia care e muzicală, care e menită să fie recitată cu voce tare. În loc să mă las condusă de modă, îmi place să am fiecare tehnică poetică la dispoziție, și să hotărăsc ce îi trebuie fiecărei poezii.

Ștefan Prioteasa: To conclude, I would like to tell you that in my experience of working with your poems, as an aspiring poet I can't help but admire your craft, but as a translator I found them especially challenging, having in mind the differences of our languages. Yours I find way more flexible, especially with many words containing few syllables, thing which unfortunately cannot be said about my own language, which was why I have struggled to break this barrier between them as best as I could. Nevertheless, it was a pleasant experience from which I have learned a lot, and for this I wish to thank you both for your works and for your time in answering my interview. Are there any parting words you wish to leave?

Clare Pollard: I have been told before my poems are difficult to translate! That is interesting about the syllables – I always try to pare my poems back as far as I can and use as few words as possible, and that must be difficult to recreate in another language. I appreciate your efforts!

Ștefan Prioteasa: În încheiere, aș dori să–ți spun că după studierea amănunțită a poeziilor tale, ca poet aspirant nu pot decât să îți admir munca, dar ca traducător mi s–au părut o provocare, având în vedere diferențele dintre limbile noastre. Limba ta mi se pare mult mai flexibilă, mai ales când aveți multe cuvinte ce conțin puține silabe, ceea ce din păcate nu pot spune despre limba mea, motiv pentru care m–am străduit să sparg această barieră dintre ele cât de bine am putut. Cu toate acestea, a fost o experiență din care am învățat multe, și de aceea doresc să îți mulțumesc pentru munca ta și pentru timpul acordat interviului meu. Dorești să spui ceva la final?

Clare Pollard: Mi s–a mai spus că poeziile mele sunt grele de tradus! Ce spui despre silabe este interesant – mereu încerc să–mi scurtez poeziile cât pot de mult și să folosesc cât mai puține cuvinte posibile, dar acest lucru trebuie să fie greu de reprodus în altă limbă. Îți apreciez eforturile!